

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiefors.

N:r 25 (496).

Fredagen den 25 juni 1897.

10:de årg.

Prenumerationspris pr år:		Byrå:	Redaktör och utgivare:	Utgifningstid:	Annonspris:
Idun ensam	kr. 5:—	Klara södra kyrkog. 16, 1 tr.	FRITHIOF HELLBERG.	hvarje fredag.	35 öre pr nonpareillerad.
Iduns Modet., fjortondagsuppl.	» 5:—	Öppen kl. 10—5.	Träffas säkrast kl. 2—3.	Lösnummerpris 15 öre	För »Platssökande» o. »Lediga platser»
Iduns Modet., månadsuppl.	» 3:—	Allm. telef. 6147. Rikstelef. 1646.	Redaktionssekr.: J. Nordling.	(lös:n endast för kompletteringar.)	25 öre för hvarje påbörjad total stafv.
Barngarderoben	» 3:—				Utländska annons. 70 öre pr noup-rad.

Drottning Victoria.

Då nu det stora brittiska riket — inberäknadt alla dess ofantliga underlydande stater det största och mäktigaste rike världen skådat — i dessa dagar på mångtusenfaldigt sätt firar sin drottningens diamantjubileum, är det ju i sin ordning, att Idun ger bilden och en kort lefnadsteckning af denna märkliga kvinna.

Hon är född den 24 maj 1819 i Kensington-palatset, i den gamla köpingen Kensington — på den tiden utanför London, nu en del af den stora världstaden. Hennes föräldrar voro hertigen af Kent, Georg III:s fjärde son, och prinsessan Victoria af Saxe-Coburg.

Konung Georg IV:s enda barn, prinsessan Charlotta hade dött som ung, och hon hade efterträdt af den barnlöse brodern Vilhelm IV. Den närmaste arvingen till tronen var den lilla prinsessan Victoria, som mistat sin far, innan hon var ett år gammal, och man var nu betänkt på att bestämma förmyndarregeringen i händelse af konung Vilhelms frånfälle, innan hon var myndig. Det ansågs därför lämpligt att låta den 12-åriga prinsessan nu veta hvad öde som väntade henne. Af sin moder hade hon haft den ömmaste omvårdnad och den utmärktaste uppfostran samt undervisats af de yppersta lärare.

Underrättelsen att hon var tronarvingen gafs henne på så vis att doktor Davis, hennes lärare i historia, lät henne

draga upp den engelska kungalängdens stamträd. När hon gjort detta och skrivit ned sin morbror, sade hon allvarligt till modern: »Mamma, jag kan ej se hvem som skall efterträda onkel

Vilhelm, om det ej är jag.» Man sade henne, att så var händelsen.

»Det är en mycket viktig sak,» sade den lilla prinsessan efter en stund och tillade: »många barn skulle vara stolta däröfver, men de veta ej af svårigheterna. Mycken glans, men mycket ansvar.» Och räckande handen åt sin guvernant, baronessa Lehzen, sade hon med mycken allvar: »I will be good» (»jag vill bli god».)

Hennes mest utpräglade karaktärsdrag i barndomen, såväl som under hela lifvet, voro sanningskärlek, varmhjärtighet och stark plikt-känsla. Hennes lärare voro ofta förvånade öfver hennes stora intelligens och ovanligt goda minne och hon beskrives därjämte som »a fine animated child» (ett vackert, lifligt barn).

Med sin mor bebadde prinsessan Kensington palatset för vintern och Claremont i Surrey för sommarmånaderna.

Aderton år är myndighetsåldern för Englands regenter. Den unga prinsessan hade nått denna ålder den 24 maj och var presenterad vid hofvet, men fortsatte ännu sina studier för »the Dean of Chester». Natten mellan den 19 och 20 juni

Jag känner icke mer den kraft i min natur,
Som styr min fot att gå, än hjärnan till att tänka.

Förgäfvets frågor jag, hvarföre eller hur —
Jag stannar vid en lag, som ingen mäktar kränka.

G. G. Adlerbeth.

dog konung Vilhelm IV, och kl. 5 på morgonen infunno sig i Kensington palatset ärkebiskopen af Canterbury, »the Lord Chamberlain», och konungens läkare för att bringa underrättelsen härom till den unga efterträderskan. Prinsessan, som strax väcktes, kom genast ut iklädd en morgonrock med en tunn vit sjal öfver axlarna, håret utslaget, samt tofflor på de bara fötterna. Vid orden: »Ers majestät», framräckte hon sin hand för att kyssas, tårar stodo henne i ögonen, men hon var fullkomligt lugn och värdig. Några timmar senare höll hon sitt första statsråd — Privy Council — då statens förnämsta dignitärer voro närvarande, däribland tvänne af hennes farbröder, hvar och en på knä svärande sin unga drottning trohetseden. Därefter for hon till St. James' palats och visade sig i ett fönster, medan härolderna proklamerade hennes tronbestigning.

Hennes nästa stora ceremoni var öppnandet af parlamentet. Många år senare sade Napoleon III, hvilken vid denna tid som en okänd ung man passerade London, att intet hade gjort ett så starkt intryck på honom som den unga flickan på tronen framsägande sitt tal med en mjuk silfverklar röst, så enkelt och dock så majestätiskt.

Lord Melbourne, som var »Prime Minister» var den, hvilken det ålåg att initiera den unga drottningen i alla hennes plikter och åligganden som regent, och han gjorde detta med utmärkt takt och skicklighet under de fyra år han stod i spetsen för styrelsen. Den 28 juni året efter tronbestigningen, ägde kroningen rum med stor ståt och högtidlighet i Westminster Abbey. Drottningen tog Buckingham-palatset i London till sitt vinterresidens och Windsor Castle för sommaren. Hon var ständigt åtföljd af sin mor, för hvilken hon ägde en varm dotterlig hängifvenhet. Hennes dag i Windsor tillbragtes på följande sätt: hon steg upp kl. 8, intog sin frukost i sina rum, tog därefter emot sina ministrar och tillbragte hela förmiddagen med regeringsärenden, läsande alla handlingar som förelades henne och i minsta detalj sättande sig in i dessas innehåll. Den sista timmen tillbragte hon med lord Melbourne. Efter lunchen red hon ut med nämnde lord på den ena sidan och sin stallmästare på den andra; vid hemkomsten sysselsatte hon sig med musik, sång och ritning — hvilka konster hon idkade med mycken talang — tills midnatten, som hon intog kl. 8 med sin mor och hofpersonalen.

Af den första hofbalen i Buckingham-palatset ger m:re Charles Greville en beskrifning i sina memoarer, där hon bl. a. säger: »Drottningens sätt och hållning äro fullkomliga; blandningen af naivitet och godhet med en ädel värdighet är högst anmärkningsvärd och dessa egenskaper göra henne afhållen och beundrad af alla. Med all sin älskvärdhet är hon dock alltid drottning, men den mest intagande liksom den mest glada, vänliga och oaffekterade drottning i världen.»

Den unge prins, som blifvit utsedd till

hennes gemål, var hennes kusin på moder-net, prins Albert af Saxen-Coburg-Cotha. Han var ett par månader yngre än prinsessan, men en yngling af högsinnad karaktär och ovanligt framstående egenskaper. Dessutom var han en ståtlig och vacker ung man. Då han, redan året före tronbestigningen, med sin far kom öfver till England, var det tydligt, att de unga skulle fatta tycke för hvarandra Experimentet — de unga omedvetet — hade således lyckats, men ingenting vidare passerade, och den unge prinsen återvände till sina studier.

Först tre år senare, då de bägge fyllt 20 år, blef prinsen bjuden till England af sin faster — alla utom han själf vetande hvad det innebar, sades det. Som varande ett »krönt hufvud», var det drottning Victorias lott att fria, och då det var skedd, lär hon ha sagt, att det var det svåraste hon någonsin haft att göra. Fyra månader senare, den 10 februari 1840, var deras biläger i London.

Den unga drottningen hade nu i sin gemål det bästa stöd och den hjälp hon så väl behöfde. Prins Alberts lott var visst ej alltid behaglig, men han visste dock att i hvarje fall intaga den rätta ställningen och vann allas deras hjärtan han kom i närmare beröring med samt allt mer och mer det engelska folkets kärlek. Deras äktenskapliga lif var det mest harmoniska, och i ordets fulla mening buro de hvarandras börda; prinsen alltid rådgifvaren, som höll sig i bakgrunden, allt under det han gaf sina bästa krafter och sin bästa tid för sitt nya hemland.

Redan det första året af deras giftermål var drottningen utsatt för ett af dessa attentat mot hennes lif, som många gånger upprepats. Denna gång var det en sinnesrubbad irländare, som blef insatt på ett dårhus för lifstid.

Den 21 november samma år föddes deras äldsta dotter, prinsessan Victoria — »Prinsess Royal» — och nästföljande november prinsen af Wales. Följde sedermera tre prinsar och fyra prinsessor, hvaraf tvänne, en dotter och en son, afidit.

Drottning Victoria och hennes gemål företogo ofta resor tillsammans, såväl inom England, Skotland och Irland som i utlandet. Bägge voro lifligt intresserade af och uppmuntrade all skön konst, i synnerhet musik, och satte sig i spetsen för välgörande inrättningar och allt som var till folkets bästa.

Julen tillbragtes i drottningens »Ancestral Home», Windsor Castle, mesta tiden i londonresidenset »Buckingham Palace», med då och då en rekreationsresa till Osborne House, en ståtlig villa på ön Wight. Snart inköpte prins Albert Balmoral Castle i skotska högländerna, som efter ett par år tillbyggdes och blef deras kära tillflyktsort under höstmånaderna till stor vinst för hela familjens hälsa.

Det är ej möjligt att här ens i korthet genomgå de många historiska tilldragelserna under drottning Victorias 60-åriga regering eller gifva en idé om de oerhörda framsteg, som ägt rum inom vetenskap,

konst och industri. Mångfaldiga äro också de vägar, som öppnats för Englands kvinnor, om ock mycket återstår och innan full rättvisa är gifven åt den mångtaligare hälften af landets befolkning och inom vida kretsar har man hoppats, att drottning Victorias jubileums-år skulle se parlamentarisk rösträtt gifven åt hennes kvinnliga undersåtar, hvilket dock ännu är osäkert.

Allt som vidkommit hennes folk i glädje eller sorg, framsteg eller hårda slag har af drottning Victoria följts med det djupaste intresse och hennes varma hjärta har alltid känt det största deltagande såväl för enskilda sorger inom hennes ofantligt stora krets af släktingar, vänner, statsmän och underhåfvande, som vid hennes folks sorgliga förluster, t. ex. under krig sådana som Krimkriget, »the Indian Mutiny», Afganska kriget, Zulukriget m. fl. Lika varmt gladdes och njöt hon vid sådana högtidsstunder som öppnandet af den första stora världsutställningen i London 1851 — prins Alberts skapelse — och hon skrifer bl. a. därom i sin dagbok, efter en målande beskrifning af den storartade anblicken: »Man kände sig fylld af tillbedjan mer än vid någon gudstjänst jag någonsin har deltagit i. Det mäktiga jublet, glädjen i allas ansikten, den ofantliga byggnaden, blandningen af palmer, blommor, träd, statyer, vattenkonster — och min älskade gemål, anordnaren af denna fredens fest, som förenade alla världens nationer under industriens fana. Det var i sanning högtidligt och rörande, en dag som skall lefva för alltid. Gud välsigne min kära Albert och mitt kära fädernesland, som har visat sig så stort i dag! Man kände sig så tacksam mot Gud allsmäktig, som tycks visa sig i allt och välsigna allt.»

Både drottning Victoria och prins Albert följde i detalj sina barns undervisning; och deras uppfostran, lika praktisk som enkel, gick alltid ut på att göra dem till goda och dugande samhällsmedlemmar, på samma gång som de invigdes till den höga ställning de skulle komma att intaga. Glada och lyckliga barn voro de, i studier såväl som i lekar, vare sig de ströfvade omkring i skotska högländerna rundtom Balmoral eller sysslade med husliga göromål i sin schweizerstuga vid Osborne, reste med sina föräldrar eller arbetade under deras ledning. I synnerhet var det den särdeles begåfvade prinsessan Victoria — nuvarande änkekejsarinnan Fredrik af Tyskland — som ända till sitt giftermål allvarligt studerade för fadern.

Under drottningens ansträngande officella lif utgjorde umgänget med barnen hennes största rekreation. I synnerhet var det medan de alla vistades i det kära hemmet i högländerna, som hon kunde ägna sig åt sin familj och de underlydande. Här gick hon omkring i stugorna som en vanlig landtfru, alltid med sympati deltagande i sorg som glädje. Vid sjukdom eller dödsfall kunde hennes underlydande alltid, intill denna dag, vara säkra att deras drottning infinner sig för att deltaga, trösta och hjälpa. Hårda och svåra förluster ha kommit på hennes egen lott, så att hon vet hvad det är att sörja.

I april 1857 föddes hennes yngsta dotter och i januari året därpå stod hennes äldsta dotters förmälning med den älskvärde kronprinsen af Preussen; 1861 hade hon sorgen att förlora sin mor, 75 år gammal. Prins Albert — »Prince Consort,» som han sedan några år officiellt kallats — visade tecken på att vara öfveransträngd genom sitt aktiva deltagande i förberedelserna till 1862 års världsutställning i London. Sommaren 1861 företogo drottningen och prinsen, åtföljda af de fyra äldsta hemmavarande barnen sitt tredje besök i Irland, liksom alla deras resor, af stort intresse. På hösten blef prinsen sämre och fastän han i det längsta höll sig uppe, måste han i början af december intaga sängen och det blef tydligt att han led af gastrisk feber, som ock slutade hans lif den 14 i samma månad. Drottningen var tröstlös öfver denna stora förlust och hennes hälsa genom oro, vaka och sorg så angripen, att fruktan var för handen att äfven hon skulle gå bort. Hennes andra dotter, den älskvärda prinsessan Alice, var nu hennes närmaste stöd. Hela det engelska folket sörjde djupt den ädle prins, hvars stora lifsverk nu blef fullt erkändt och värderadt.

Den 1 maj öppnades världsutställningen helt enkelt af hertigen af Cambridge — drottningens kusin — en stor kontrast till den ståt och det jubel, hvarmed den föregående hade öppnats. På sommaren blef prinsessan Alice förmäld med hertigen af Hessen, och nästa vår firades med mycken ståt prinsens af Wales' förmälning med prinsessan Alexandra af Danmark.

Drottningen hade, sedan hon blef änka, dragit sig tillbaka så mycket som möjligt från det publika lifvet, fastän alltid plikt-troget skötande sina åligganden som regent. Ännu två af hennes döttrar hade genom giftermål lämnat henne, då, jämt tio år efter prins Alberts frånfälle, prinsen af Wales insjuknade mycket allvarligt i tyfoidfieber; men lyckligtvis fick sjukdomen en vändning till det bättre just på fadrens dödsdag. När han var fullt tillfrisknad för han jämte hela den kungliga familjen och alla statsdignitärer till S:t Pauls katedral, där ett storartadt te deum hölls för hans återvunna hälsa.

Kort därefter var drottningen utsatt för ett nytt attentat mot hennes lif, som äfven detta lyckligtvis misslyckades, och sedan ytterligare tvänne. Hon proklamerades till kejsarinna af Indien den 1 januari 1876.

Efter att själf ha skött sina barn i difteri, sjuknade prinsessan Alice i denna hemska sjukdom och dog, till stor sorg för drottningen och alla som stodo nära eller kände denna älskvärda kvinna; och kort efter Zulu-kriget, med prins Napoleons sorgliga frånfälle, dog drottningens yngste son prins Leopold, gift sedan ett par år med prinsessan Helen af Waldeck. Kejsarprinsens öde smärtade i hög grad drottning Victoria, och den vänskap, som länge existerat mellan henne och den djupt pröfvade kejsarinnan Eugenie, blef härigenom ännu starkare.

1885 förmäldes den yngsta af drottningens döttrar, prinsessan Beatrice med prins Henrik af Battenberg. Äfven som gift har denna dotter varit sin moders ständiga sällskap, och sedan hon nu förlorat sin gemål — en förlust som drottningen äfven kände mycket djupt — äro både hon och hennes barn än mer oskiljaktiga från den

vördade gamle. Barnbarnen äro 31 till antalet och den alltjämt tillväxande skaran af barnbarnsbarn utgör f. n. 29.

Allt mer och mer erkännes hvilken betydande politisk roll drottning Victoria spelat; hur genom hennes klokhet månet hotande krig blifvit afvänt; hur hon långt förr än hennes ministrar, insåg och påyrkade betydelsen af engelska kolonialväldet, hur hon som kvinna förmått att medla mellan stridande partier och motsatta åsikter mer än en man; samt framför allt hvilket oberäkneligt inflytande ett hof, där den fullkomligaste sedlighet är rådande, måste ägt på nationen under hennes regeringstid och på kommande generationer.

Drottning Victoria, »every inch a Queen» — drottning till hvarje tumsbredd — som det så ofta sagts om henne, skall i historiens häfder alltid lysa med ett äradt namn, men störst blir hon dock alltid som *kvinna*: som dotter, maka och mor står hon för alla tider som ett det mest efterföljansvärda exempel.

Väl må alla folk under hennes lyckliga spira, i ett rike där solen aldrig går ner — i minsta by som i den största stad — nu fira hennes diamant-jubileum, efter en regering, ej blott den längsta i Englands annaler, men utan jämförelse den, som inom alla områden sett större framsteg, maktutvidgning och folkökning, än världen förr varit vittne till.

Anna Fletwood-Derby.

Midsommarnatt.

Kom med, kom med, det är midsommarnatt,

nu daggen må lämna sin klaraste skatt och intet blomster får blunda; blåklockan hon ringer, bing och bång och smörblomstret nickar gång på gång och ler med ögon runda.

Och myggen dansar en fin balett, och humlan brummar så fet och mätt, och hvita skogsstjärnor niga; och syrsan mässar som vore hon präst, och öfverst på strået, klädd till fest tronar en nyckelpiga.

Det lockar, det hviskar så lent och hult, det tisslar och tasslar så hemlighetsfullt på dunkelgröna gångar; bland vildrossnären, där mossan gror det skymtar, det glittrar som dimfint flor som dans på silfverspångar.

Gå tyst, gå tyst, det är midsommarnatt, och därför är lif och lek och skratt och dans på hemliga stigar.

Se, alfer komma i luftig rad, men under ett jättestort ormbunksblad står tomtelar och bligar.

Och totemor samlar ört och strå, ty kärleksdrycker hon koka må i natt, förr'n solen rinner; båd ormetunga och spindelben och fjärilsvinge och tärpilsgren i hennes gryta brinner.

Min brud, låt mig kyssa din röda mund, det är min trolldryck i denna stund, när drömmar kring oss växa. Du sitter så stilla så varm och skär, du som har lärt mig, hvad kärlek är, du fagra, blonda häxa.

Och vet du, att lifvet blir därande vänt, när du stryker min panna lätt och lent — Hvad? Låt mig se, om du gråter! Ö Gud, nu brusar den fullt och rikt min ungdoms ljufvaste drömmedikot igenom själen åter.

Leif.

Vår skog.

Vår skog, vår egen skog — jag undrar, min vän, om du förstår hvad det ligger för oss i dessa ord? Kanske inte. Men du skulle bara se de ändlösa slätterna, åkarna och fälten här rundt omkring oss, då förstod du helt säkert hvad de två små orden *vår skog* innebär. Visst är det sant, som den finske diktaren sagt, att äfven ödemarken har sin doft, visst är det sant, att den öppna, vida slätten har sin säregna stämning med sig, men furornas sus, granarnas hviskningar — se, det är ändå något annat, du!

Du skall veta, du min okände vän, att där nu vår skog reser sig så ljus och fager, där fanns för cirka 40 år tillbaka — då när far först kom till — bara kala berg och backar. Allt var så grått och dystert, det var ingenting som fägnade ögat. Men nu, nu skulle du bara se! Nu finns det högstammiga furor och smärta granar, nu finns det väna björkar och hvitsippor och röda lingon och doftande blåbär — ja, det är en rikedom på härligheter.

Du må tro det är däjeligt att gå därinne under träden och lyssna på allt hvad de hviska om. Ibland om kvällarna drar där fram som ett dämpadt jubel, det är lifslust, det är lefnadsglädje. Det är liksom de tackade, de unga träden, för att de fått växa upp till ljus och fågring, för att de fått pryda och glädja den sorgsna ödemarken. Det är som susade där en sakta välsignelse öfver honom, som en gång

planterade och ordnade, som vände den kala slätten i en doftande lustgård. Det är ljuft att höra en välsignelse öfver det käraste man har, det vet du, inte sant? — om den också blott kommer från den tysta naturen.

Midt i skogen ha vi vårt »Himmelbjerg» — ack däruppe är det friskt att stå. Där blåsa alla stygga tankar bort, där fläcka glada, goda vindar rundt omkring en. Och det är också drömmarnas berg. Hur många gånger har man inte där vek i håg drömt lyckodrommar och byggt glittrande luft-slott! Ögat sökte sjön, som skymtade fram där långt in i fjärran, men tanken gick långt förbi, långt in i framtiden — undrande och spanande. — Men kanske också vände den lika ofta tillbaka till svunna tider. De träda förunderligt tydligt fram bakom trädens dunkel, de flydda dagarne, helst barndomsåren. Ack, alla gånger man gått att söka ut julgran, pulsande i snön — med grofva yllevantar på händerna och julkänsla i hågen? Minns du, minns du? — så susar det emot en — — Alla gånger man lyssnat på göken, halft bäfvande, halft glad — — Ja, forntid, nutid och framtid — allt enar sig i denna vår ljusa, doftande skog. Med den som bakgrund träder det fram, allt vårt käraste: vår gamla prästgård, vår barndoms tempel, våra ljusa drömmar — allt väfver sig tillsammans så innerligt vackert! — Så väx mot Guds blåa himmel — du vår härliga, dunkla skog! Väx stark och hög — och tälj vackra sagor för kommande släkte! Ett *tack* för allt hvad du diktat för oss!

Adi.

I Stockholm.

Små utställningsfunderingar
och litet annat smått och godt.

För Idun af

Lovisa Petterkvist.

Bref V.

Jag är som en sillasalat i hufvudet, men det har väl en öfvergång, efter jag bara är tillfällig inom journalistfacket. — Otroligt, hvad det finns mycket vackert att se på utställningen — bara utvändigt! Om jag begriper, hur människor *kan* hitta på så mycket konstigt och intressant! Bäst Ruffen och jag gick och gapade, fick vi se en hel kö bildad framför ett hus med ett rött och hvitt segel, utspändt för solen, och stora palmväxter på taket.

»Hvad är det där för slag?» frågade jag ett af köfruntimren.

»Turkiska kaffehuset,» sa hon.

»Tänk, så utsökt godt kaffe de måtte servera där,» sa jag.

»Jag hoppas jag ska få tid att titta in i Industrihallen på hemvägen,» sa fruntimret.

Så ställde Ruffen och jag oss i kön, vi med, och slapp in i tur, hvilket *var* tur, ty hade det dröjt bara *en* minut till, så hade det inte funnits något att släppa in, åtminstone inte af Lovisa Petterkvist, så upplöst af svett och trötthet var jag.

Inne i kaffehuset var hettan nästan värre än bristen på luft, — men hvad lider man inte för en ärlig kopp kaffe!

Odalisker i långa byxben och utslaget hår skuttade upp och ned i trappan; vid kassan satt en grekisk Helena i guldband och skär tunika och såg trött ut. Kaffet hade en mycket fin och *egen* smak, när vi ändtligen fick det, hvilket dröjde en half timme minst.

»Jag tycker det är utmärkt,» sa jag. »Alldeles utmärkt!»

»Utsökt,» sa Ruffen och grinade.

»Finns det påtår, tror du?» sa jag.

»Ja vars,» sa Ruffen.

Så drack vi vår *delikata* påtår, bespejade af minst 20 par afundsjuka ögon.

»Aldrig har jag sett människor se så kaffehungliga ut förut,» sa jag.

»De ser riktigt snåla ut!» sa Ruffen.

»Bäst vi går, så vi inte tar upp någon plats,» sa jag, — »ty att känna sig *både* kväfd och 'uttittad', är inte trefligt.»

Så gick vi, det vill säga vi tänkte gå, och så fick vi — —! Att tänka sig, att jag, Lovisa, kaffeförståsigpåerskan som *ingen*, setat där och *berömt* och druckit deras usla kaffesurrogat, utan att ens känna, att det var surrogat! *Kön* gällde kopparna, som man fick ta med sig 'som premium'.

»Aldrig!» sa jag, när Sköna Helena räckte oss två paket.

»Det där var dumt,» sa Ruffen, när vi kom ut. »Du hörde ju själf, att de redan delat ut 60,000 par.»

»Nog,» sa jag, »att de lurat i mig sitt oäkta *kaffe*; men inte ska de kunna lura i mig sina oäkta koppar *med*, det kan du vara lugn för.»

Nu gick vi till ett tält bredvid och drack chokolad »för att ta bort smaken», ty nu efteråt kändes surrogat-»bouquéen riktigt otäckt väl. Hos chokoladfröken fick vi två aluminiumbägare »till minne», och så rusade vi af till ett konditori för att ta bort smaken *igen*, ty naturligtvis hade vi blifvit ilurade någon ny slags jock!

När glassen, vi beställt, kom, så sa jag: »Ursäkta, men får man presenter här *med*!»

»Inte än, men vi tänker snart börja dela ut medaljer.»

»Medaljer — för berömliga gärningar kanske?» sa jag föraktligt. »Är glassen *sådan* så — —»

»Det är ju bara för att dra folk,» sa Ruffen.

»Goda varor dra folk själfva,» sa jag. »Och hur människor kan vara så jubeldumma och ge 1 krona i angtré för att stå en timma i kö för t. ex. en kopp, som är värd kanske 15 öre —! Emellertid så äter vi väl glassen, nu, gubben lilla?»

Det är något till roligt, ska jag säga, att sitta stilla så där för en liten stund och se hur människorännilen — *människoström* finns det bara på billighetsdagarna — rinner en förbi, delar sig i hundratals små bäckar och försvinner i de olika paviljongerna, af hvilka flera är så näpna och roliga, att man inte *kan* tröttna titta på dem.

Hylins gröna ådökolognflaskor, till exempel, med en stor såptunna bak till tornyr; jättepunschbuteljen omgifven af en hel stab småbuteljer — en äkta *svensk* obelisk! — och vinhuset af bara flaskbottnar och färgadt glas, som solen rinner igenom riktigt trolskt, och så »Liljeholmens prima ljus», förstas, som ger en sådan vacker bild af hur högt upplysningen står i vårt land, fast fabriken i fråga om *fabrikation* är alldeles på afvägar, det vet jag nu. Ljus ska *störpas*, det står jag fast vid, fröknarna i ljusfoten må valsa sina valser bäst de vill.

Intressangtast af allt är ändå, att man kan få bryta benen eller hvad annat man vill af sig, så mycket man önskar, och genast bli amputerad eller hopsatt igen i en afdelning, som utställer precis allt som behöfs för det ändamålet — läkare och sjuksköterska med.

Jag undrar just, om *något* land har djupare än *så* satt sig in i hälsovårdsfrågan?

Helsingborg exponerar socker och galo-scher i en så *söt* paviljong, dekorerad med bara H-n i de läckraste färger. Bredvid har »Svenska Dagbladet» sin paviljong med »ett nytt urverk som både *går* och *slår*.»

»Ruffen,» sa jag, »hvad tror *du* att det där stora trädet på Dagbladsväggen betyder?»

»Det är väl kunskapens träd om ondt och godt, kan jag tro,» sa Ruffen.

»Jaha,» sa jag, »det är det nog, men hvar är Eva, mån tro?»

»Hon sitter kanske i redaktion, hä hä, men nog är det eget —»

»Det *är* det,» sa jag tankfullt, »men det är något mer: en *upprättelse* och en *rättvisa*, ehuru sen. Kunskap skattas ju af alla, men Eva, stackare, som var den första, som —»

» — eget, att de byggt här för sig själfva, menar jag. Pressens paviljong ligger ju alldeles nedanför.»

»Pressens och *polisens*, ja,» sa jag med tonvikt. »Skulle inte alls förvåna mig, om främlingarna trodde, att vår fria, duktiga, aktade press stod under polisuppsikt!»

»Men det gör den ju inte!»

»Fattas bara!! Pressens bo ska vara förnämt, diskret, tyst! — — Polisens däremot — —»

»Men den andliga kraften bör väl ändå, hä hä, jag menar — — pressen är väl ändå, hä hä — — jag menar, *två* krafter hä hä — — Kom nu gumman, så gå vi och ser på sagogrottan!»

»Ruffen,» sa jag allvarsamt, »om du kommer att sluta som riksdagsman, vet jag inte, men att du *inte* kommer att sluta som vältalare, det är jag *säker* på! Fram med »Vägvisaren» nu, gubben!»

Så satte vi oss på en stilla bänk, och så läste Ruffen högt om »Sagogrottan», om silfverpelare, som steg rakt upp ur vattnet — i hvalf, där lysande näckrosor simmade; om andra hvalf, alldeles mörka, där lysande luftbubblor skimrade, och »sprack» och kastade i döden ett mildt sken öfver de röda väggarna. Han läste om »oändliga» perspektiv i det hemlighetsfullas värld; om massor af olikfärgade kristaller, som kulminerade någonstans, jag *tror* det var hos de *själflysande* kristallerna, som sväfvade öfver ett högt rum. Underbarast af allt var ändå en silfverådra, som *först* försvann i vattnet och så steg upp igen och bildade en klippa af silfver — allt i vattnet. Så var det kokande och lysande och porlande och gnistrande bubblor, och andra vattenkonster, och så på långt afstånd »en ljuf, hemlighetsfull musik».

»O,» sa jag, alldeles vek, »så underbart härligt det måtte vara därinne! Söta gubben, skynda dig, så vi genast får gå dit!»

Min älskade änka till pressbok gällde äfven här, men Ruffen fick punga ut med 1 krona. Så passerade vi en lång bro, afdelad med ett staket, mot hvilken vattnet *redan* slog i de mest hemlighetsfulla vågor. I grottans mycket trånga inloppsässän, väntade vimpelpydda båtar med kullor till roddare.

Gammalt stickulle, klädningslappar, doffel, ull o. lin. emottages till all slags spånad. — Pressning och beredning verkställles. — Reelt arbete, billiga pris. Gods afhämtas tacksamt afgiftsfritt. För viget om 18 kg. fraktfritt fram o. åter.

Hildur Anderssons Ullspinneri och Skrädderi-Aktiebolag,

Allm. T. 76 53. Hötorget 12. Riks 163.

Filial Hornsgatan 1. Allm. T. 30 435.

»Tycker du, Ruffen,» sa jag, »att dal-kullor och poesi passar riktigt bra ihop? För mig sköljer de buteljer, hvar jag än ser dem!»

»Nog hade sjöjungfrur varit bättre, hä hä,» sa Ruffen.

»Eller tritoner, blåsen nu alla,» sa jag, »eller sjömanspojkar, eller —»

Vi hade tur nog få en båt alldeles för oss själfva. Så stötte kullan med sin breda åra ut från verklighetens hårda kust, och så gled vi sakta in i sagans hemlighetsfulla dunkel, jag med en den mest förtjusande förmimelse af, att något slags andeväsen just i detsamma passade på och trillade en hel mängd iskalla hagel efter ryggraden på mig.

Första hvalfvet svek mig litet, fast det var mycket väl försilfradt och väl upplyst med flera slags ljus. Jag var nog inte i stämning ännu.

»Tänk hvad champagneylsor och annan staniol det gått åt till det här?» sa Ruffen.

»Tyst, Ruffen,» sa jag förgrymmad.

Nu vek båten om ett hörn, och så kom vi till ett hvalf med alldeles samma slags klippor, men ljuset däremot växlade i de mest förtjusande färger.

»Ser du det illuminerade vattenfallet, Ruffen lilla?» sa jag.

»Nää,» sa Ruffen.

»Där till vänster. Det är sagolikt skönt!!»

»Jag ser det inte,» sa Ruffen.

»Då måtte du vara blind då, gubben,» sa jag, »Där — borta — till — vänster!»

»Jaså — — ja, nog ser jag det där alltid, men vattenfallet — —»

»Du kan väl inte begära, att de ska ha Niagara här inne, häller?»

Nu vek båten af igen, och så igen, och så öfverströmmades vi af det ljufvaste mån-sken från en sol i taket med blomster omkring, men klipporna voro fortfarande de samma.

»Tänk, hvad ostar de ska kunna lägga in i staniol efter detta.»

(Det var Ruffen, förstås.)

»Ruffen,» sa jag matt, »om du ville titta efter de illuminerade vattenbubblorna i stället, eller den där silfverådran, som stiger och sjunker, du vet.»

»Jag ser bara korkar, jag,» sa Ruffen, stirrande i vattnet.

»Då måtte de ha flugit ur hufvudet på dumt folk, då,» sa jag förargad. »Vet du, min flicka (det var till kullan!) hvar den sjunkande och stigande silfverådran finns?»

»Naej, de 'et ja' inte,» sa kullan, »men sitter du bara still, så får du väl 'etat själf' änker jag?»

Så satt vi stilla och såg på de underbara bergen.

»Ser kanske du något till de där själflysande kristallerna som kulminerar, Ruffen lilla?» sa jag till sist.

»Nää.»

»Hör du den ljufva musiken på afstånd då?»

»Nää.»

»Ja, inte jæg häller.»

Nu vek båten in i en jättegrotta af nästan öfvermänsklig skönhet. I fonden var en djup skimrande nisch, med två utspridade solar, som mycket väl kunde vara Bergakungens aflöfvade paraplyn, och midt i vattnet höjde sig en massiv silfverschäslong af staniol för bergakungens gemål, som bara hade det felet, att hon inte visade sig. Från ett hörn strömmade ljus i alla

de färger, och jag tror nog, att det var här, som de själflysande kristallerna sväf-vade i luften, fast de inte syntes.

»O,» sa jag, »om de ville visa sig ändå!»

»Hvilka?» sa Ruffen.

»Bergafolket — där i nischen — — i stället för paraplyerna.»

»Det kunde behövas,» sa Ruffen, »ty —»

»Tyst Ruffen,» sa jag. »Har du någon-sin sett något liknande skönt i naturen?»

»Neeeej.»

»Då kan du hålla mun med,» sa jag.

»Hvar är de lysande näckrosorna? Dem vill jag se.

»Vet du, min flicka,» sa jag, »hvar de lysande näckrosorna är?»

»Naej — det 'et jag inte.»

Nu kom ett helt raketregn med lysande färger, vattnet plaskade sakta bakom oss, af slagen från annalkande båtar, allting flammade — vattenfallet droppade ljuft — så vickade kullan litet med sin åra och kort därpå stötte vår farkost åter mot verklighetens hårda kust och blicken fick åter nöja sig med naturens enkla sol och enformiga grönska.

»Det är minst sagdt opassande att beskrifva saker, som inte finns,» sa Ruffen, när vi pallrade tillbaka öfver bron. »Hä hä hä!»

»Basch,» sa jag, »skulle man inte beskrifva mer än hvad som finns, så — —. För öfrigt ser författare på ett helt annat vis än annat folk. Kunde till exempel inte jag ha *svurit* på, att Kopparbergets tomter stod i Sandvikens paviljong? Jo, det kunde jag. Och så skref jag, att det var så, fast det inte alls var så, och glömde därtill att tala om Kopparbergets vackra hästskomosaiker och originella kronor och vackra metaller, och allt, och det fast hela den utställningen är så genomnobil och äkta vacker som den är? Det är så kallad »poetica liberalis», ser du gubben, och den rår ingen poet för — fast nog kan den komma litet olämpligt ibland — det erkänner jag. Du ska få se, gubben, att får vi bara se sagogrottan för oss själfva, och inte ta upp tiden med att titta efter hvad en ann stoppat i oss, så — —. Ja, då ska vi nog se, vi med, hur vacker, imposant och poetisk den verkligen är!»

Dagen därpå. Jag är så ledsen att jag rakt kan gå åt! Ruffen har gått i baklås, fast jag farit fram så varligt med honom som jag gjort! Han vill inte se på något mer, utan sitter i Piehlens tunna, dricker öl och »smälter» hvad han sett.

»Ruffen lilla,» sa jag nyss, »det går inte an att repa upp sig på det där viset. Du drack öl sist du var i Stockholm, och låter jag dig nu dricka öl igen, så säger publiken naturligtvis att det är jag som repar upp mig, och då är det slut med mig.»

»Du låter mig ju inte dricka öl »hä hä,» svarar han och ser så mild ut som en sol öfver ett rågfält. Men jag känner krutet jag. Inte ens ett *fyrspann* mulåsnor kan få honom ut ur tunnan nu, mycket mindre då jag, som är ensam!

Senare: Jag har setat en lång lång stund hos »Turisten» och »tänkt». Ja, Gud väl-signe dem, som ordnat Turistutställningen, det säger jag! Där finns Norrlandsluft och Norrlandsdrömmar, ro och svalka. Också går jag alltid dit, när jag är ledsen, lider af hemlängtan eller någon annan ve. Storbafallet i fonden med sin lefvande is och sitt rinnande vatten, hur lugnar det inte och friskar det inte upp sinnet? Och fjäll-

landskapet i sommardräkt! — Ja där har jag stått i timmar och riktigt supit in den rena höga luften. Men det där förstår nog bara Norrlandsfolk. Allra kärast är ändå »Lapplägrät», i sitt skymundan, där jag hållit söndag i dag, lapplägrät under den djupblå natthimlen, där stjärnorna tindra så kalla och klara! Renarna sofver, lappen sofver på sin skidbädd; hunden sofver; själfva snön är trampad och trött. Det är bara *En*, som vakar, *En*, som är lapparnas Fader och stöd, människorna må förtrycka, förtrampa, »förSkansa» dem bäst de vill!

Men nu blir jag tråkig! Jag får be så grufligt mycket om ursäkt, men det är Ruffens fel, som triskas! Nog kunde han ha dröjt med *det* till dess vi kommit hem! Men männen är inte vana att passa sina stunder, de!

Våra kvartals och halfårs-prenumeranter,

hvilkas prenumeration utgår med juni månad, erinras om att nu omedelbart förnya densamma, på det intet afbrott i tidningens expedition må behöfva uppstå. Det senare halfåret kommer att bjuda på ett synnerligen värdefullt och omväxlande innehåll, af hvilket vi nu endast erinra om: fortsättningen på

Lovisa Petterkvists omtyckta utställningsbref;

den förestående intressanta täfningen till konungens jubileum:

»Hvad jag minns om kung Oskar»;

samt — sist men icke minst —

Iduns finfina julnummer,

som i år, med anledning af tidningens 10-årstillvaro, kommer att bjuda på ett innehåll, som nog alldeles särskildt kom-att intressera tidningens läsarinor.

Blomsterkort.

(Slut fr. n:r 23.)

Då man pressar blommor, måste man vara lätt på handen. Det är ju sådana små, ömtåliga ting, man har att göra med, och ändå kunna de stundom vara rätt motspänstiga. Då är det bara att ha tålmod. Man bör icke tänka att alla pressade blommor skola visa rätsidan — det blefve för enformigt, och de små buketterna på våra kort skulle bli ofantligt stela. Blommor i klockfason kunna ju ej pressas i mera än en form, men för öfrigt bör man söka få så mycken omväxling som möjligt — pressa blommor både i knopp samt half- och helutslagna. Några kan man också pressa »dubbla,» och på kortet kan t. o. m. en eller annan blomma visa afvigsidan — hufvudsaken är att buketterna blir så lediga och naturliga som möjligt.

En regel för pressning är, att man i början icke skall lägga växterna under så stor tyngd, eller i så stark kläm som sedermera.

Huru nyfiken du än må vara att se efter, huru det, du lagt i press, artar sig, måste du dock ge dig till tåls ett par dygn. Men sedan skrider du till verket. Helt försiktigt griper du blomma efter blomma i stjälken och låter henne ömsa plats. Här och hvar får du också byta om papper. Om bladen — blomblad eller andra — rulla

Bland nu befintliga Cacaosorter intages säkert förnämsta platsen af

HULTMANS CACAO

Redan 1888 intygade prof. Joh. Lang i Lund, att Hultmans Cacao var fullt lika med van Houtens Cacao. Hultmans Cacao kan således varmt rekommenderas till hvarje husmoder.

ihop sig, då de rubbas, är det ett tecken till, att växterna ej fått ligga i fred nog länge. Slå då ihop boken och låt den ligga i »pressen» ännu ett dygn! Gör sedan ett nytt försök! Ha blommorna legat lagom länge, bör det äfven gå lätt för sig att släta ut möjligen uppkomna veck och skrynlor. Ännu en eller par gånger måste du se om »dina älsklingar». Nu vill du väl ha reda på, huru länge det dröjer, tills blommorna äro färdigpressade. Därvidlag kan jag ej uppställa någon allmän regel. Jag brukar pröfva växterna genom att med nypan bryta en liten smula af en eller annan stjälk — är den spröd och går lätt af, antar jag, att växten är pressad, i motsatt fall icke.

De pressade sakerna förvaras bäst inlagda i gamla böcker, hvilka i sin tur läggas på en fukt-fri plats. Kanske torde det också vara skäl i att ibland »lufta» på växterna — det hände mig en gång att malen förstörde några penséer, hvilka lågo i en ask. Eljes är det förunderligt, huru länge väl pressade blommor kunna bibehålla sig.

Ha vi en vacker samling af blommor, gräs och strån, m. m. redo att användas, så köpa vi oss hvit kartong. Det brukar finnas tillskurna kort å ett öre stycket. Så taga vi vår goda smak till hjälp och ordna små, vackra buketter, här midt på ett kort (då baksidan af kortet användes för gratulationen), där åt ena sidan till, då en lyckönskan får rum bredvid blommorna. Af mycket små blommor kunna vi ordna en krans och därinuti skriva årtal och datum. På en »blankett» sättes en liten blomma uppe i hörnet — ett sådant kort kan du nyttja som brefpapper. I en annan göres med en hvass knif två sneda skårer, och under det härigenom bildade bandet stickes in t. ex. en vacker ljungkvist, som sedan ytterligare fästes med gummi. Litet omväxling i vår kortfabrikation kan ju icke skada. Det ginge nog för sig att få köpa kulörta blanketter, men dessa torde falla sig dyra, också ser det finast ut med den hvita kartongen. Så tycker jag, men vill därför ej rådgöra något band på dig. Endast ett välment råd bör du följa: lasta ej för mycket blommor på ett och samma kort, ty då skämmer du bort den goda saken.

När du ordnat en del kort, vidtager gummeringen. Du har förstas köpt dig en flaska riktigt godt gummi — bättre att den varan är dyr än dålig! Och nu gäller det! Nr: 1 ligger på bordet. Lätt på handen, nätt på gummit, ingen häftighet eller otålighet! — det är goda regler. Jag tror ej, att du kan gumma fast blommorna så som de ligga. Nej, stjälp försiktigt af blomstren — dessförinnan bör du dock se efter, i hvilken tur och ordning de skola fästas på kortet. Du kan också med en knif göra små märken nedanför stjälkarna. Till själfva gummeringen användes en tunnslipad pennknif, eller en tunn benknif. Du bestycker först afvisidan af det där bladet, som skulle ligga under i buketten och börjar därvid med stjälken. Lagg sedan bladet helt nätt på kortet, och så har du en tunn, gammal näsduk till hands, med den trycker du fast bladet. På liknande sätt förfar du sedan med blad efter blad, blomma efter blomma. Det har händt mig att harsyreblommor gärna velat rulla ihop bladen, då jag strök på gummit. Det var då att lägga blomman i det önskade läget samt sedan helt varligt böja upp ett blad i sender, bestycka det med gummi och trycka det mot kortet. Jag kan ej säga, om det alltid så förhåller sig med dessa blommor eller om mina exemplar kommit för tidigt ur »pressen».

För den händelse att det skulle bli gummi-fläckar på kartongen, bör du bredvid dig ha en skål rent vatten. Då är det lätt fukta en fläk af näsduken och därmed »doppa» bort fläcken. Kanske blir där då en dunkel fläk i stället, men den är att föredraga. Också kan du »doppa» öfver hela kortet, så att det blir jämndunkelt. Efterhand som du får ett kort färdigt, lägger du det för en liten stund i lindrig press — eljes slår det sig.

Så många täcka blomsterhälsningar du nu sedan skall sända till vänner och bekanta! Är du »poetissa», så försör du ett och annat af dem med vers, glada och roliga, eller allvarliga, allteftersom tillfället kräver. »Men de där korten skola bli gammalmodiga, de också,» säger du. »Näväl, bli de gammalmodiga för dina vänner, så sänd dem till fattiga, sjuka, olyckliga! — Ja, i hvad fall som hälst kan du gärna dela dina gracer.»

Åter hör jag invändningar. »Jag är husmor. Jag har icke tid att hålla på med sådant där pjoller.» — Men kanske har du en hel skara barn, ofta svår nog att sysselsätta. »Mamma, hvad skall jag göra nu? — Snälla mamma, hvad skall jag nu ta' mig för?» Så ljuder det i dina öron många

gångar om dagen, särskildt under ferierna. Kanske finnes där bland dina småtingar en liten kär, sjuklig varelse, som ej orkar att springa omkring därute i skog och mark, och för hvilken tiden stundom blir lång. Tror du ej, att korttillverkningen här kunde blifva en källa till glädje? Tänk, om du skulle få se ett par matta ögon tindra af intresse! De friska små »odygdspåsarna» skynda bort efter blommor och komma åter med en rik skörd. Och så få barnen mången treffig stund tillsammans. Mamma må väl ha tid att bistå med råd och råd, behöfligt isynnerhet längre fram, då de pressade blommorna äro färdiga till användning. De första försöken blifva troligen litet klumpiga, men »alla barn i början,» det är ett ordspråk, som dagligen besannas. Godt att barnen ha sysselsättning!

För att se saken ur rent ekonomisk synpunkt — hvarför skulle man ej kunna förtjäna litet på sådana kort, som häröfvan beskrifvits. Det skulle bestämdt löna mödan att göra ett försök, särskildt på de natursköna trakter i vårt land, där stora turistströmmar draga fram. Hvem skulle icke gärna köpa några minnesblommor från trakten af Avasaxa, från Trollhättefallen, från Ångermanälvens stränder o. s. v. Priserna finge naturligtvis ej ställas höga — jag skulle vilja föreslå ej dyrare än 25, men ej heller billigare än 10 öre. Man kunde ju leverera sina kort till en bokhandel eller annan affär i passande branche, eller också bjuda ut dem under hand.

Vill du nu taga mina råd till hjärtat, så kan du vinna många goda ting: först och främst blir du af med ditt »kortskräpp», vidare får du en angenäm sysselsättning i och med blomsterkorten, kan med dessa små ting göra andra glädje och nytta och äfvenså, om du ej aldeles föraktar penningen, med deras tillhjälp förtjäna dig en slant. Lycka till!

S-m.

»Ur skuggornas värld».

Några minnesblad för Idun af Wilhelm Bäckman.

III*)

Hos Emilie Flygare-Carlén.

En sommareftermiddag — jag tror det var år 1849 ägde en improviserad festlighet rum å den i Upsalas studentlif så minnesrika slätten Polacksbacken vid Eklundshof. Dåvarande rytmästaren H. **) hade en ung son nyligen inskrifven i Smålands nation och ställd under dennas kurator, sedermera biskop Per Sjöbrings, beskydd. För att besöka sin son hade fadern infunnit sig Upsala.

Rytmästaren var en liberal man, hvars omfattande affärsverksamhet, hufvudsakligen i spannmål ansågs gifva honom god råd, och han inbjöd nu alla i universitetsstaden öfver sommaren kvarliggande studenter till ett punsch-kalas å den nämnda slätten. Snart var en hel skara hoptrummad och det bar af. Till samlingsställe utsågs en från majfesten kvarstående, men utlöfvad och uttorkad barack. En väldig bål inom en dubbelring af glas var till brädden fylld med Bacchi gula saft och utgöt sig gifmildt i glasen, hvilka flitigt tömdes under sång och tal. Värden själf var den gladaste ibland de glada och proklamerade sig till alla de unga gästernas farbror. Men allt roligt har sitt slut och sommarnattens skymning manade att återvända till staden. Jag stod just i begrepp att så göra, då en ung student adresserade sig till mig. Han var af medellängd, smärt och blond samt, som jag vill minnas, något fräknig. I ungdomens vår ingås lätt bekantskap, som öfvergår till

*) Som n:r I och II i denna serie gälla uppsatserna »Skaldeminnen» (i Idun n:r 7) och »Törnrosblad» (i n:r 12) af samme författare.

**) Död, biltog i Amerika.

vänskap. Man presenterar sig själf och genast är man färdig att utbyta förtroenden.

»Mitt namn är Edvard Flygare,» sade den unge studenten. Naturligtvis gaf jag honom mitt namn i utbyte. Vi gingo därpå fram till bålen och lyckades från dess botten upphämta så mycket, att vi fingo en liten skvätt i ett par glas. Men vi behöfde icke mer för att besegla brorskålen, och där-efter voro vi nästan som om vi känt hvarandra från barndomen.

Under hemvandringen, den vi tillsammans anträdde, fick jag veta, att Edvard Flygare var son till den frejdade författarinna Emelie Flygare-Carlén, hvilket omgaf den unge mannen med en viss gloria för mina ögon. Jag kom också snart underfund med, att Edvard Flygare hade varma litterära intressen. Samtalet under vandringen rörde sig omkring den tidens många framstående författare, af hvilka Flygare sade sig personligen känna de flesta, åtminstone af de i Stockholm bosatta. Särskildt minnes jag, med hvilken entusiasm han talade om Carl Jonas Ludvig Almqvist och dennes skrifter. — Härunder förgingo hastigt nattens timmar och i morgongryningen följde jag min nyförvärfvade vän ett stycke till vägs. När vi åtskildes, lofvade vi att hälsa på hvarandra.

Det dröjde heller icke länge, förrän jag en dag fick besök af min vän Edvard. Själf sysslade jag med något poemskrifning, utan att dock därtinnan hafva svagheten att söka göra mig bemärkt. Boktryckaren Hanselli gaf någon gång i sin tidning plats åt mina utjutelser i bunden form. För min unge Apollobroder ansåg jag mig icke behöfva hemlighålla mitt diktarskap, utan öppnade för honom min portfölj med dess tarfliga innehåll. Flygare yttrade sig öfver detta med mycken hänsyn med till och med, uppmantran, ehuru han lät mig förstå, att jag rörde mig väl mycket inom det sentimentala, men var formelt oklanderlig. Å sin sida drog Edvard fram ur bröstfickan några i almanacksformat tryckta tunna häften med den gemensamma titeln »Bolmörtens bok». Dessa småskrifter voro en ganska genial efterbildning af Almqvists »Törnrosens bok». Om jag icke haft klart för mig, att Edvard Flygare varit en så stor beundrare af Almqvist, skulle jag kunnat tro, att hans Bolmörtens bok parodierade Törnrosens. Så mycket vill jag minnas af Bolmörtsboken, att den framhöll förskönande skapelsens fulaste djur och växter samt sökte betaga oss vår afsky för dess giftigaste.

Detta lilla tryckalster skulle vara högst unikt i en samlares ego, men jag vill minnas att Edvard omtalade för mig, det hans mor förmått honom att öfverlämna snillefostret åt lågorna.

Härefter förflyto flere månader, utan att Flygare och jag hade någon beröring med hvarandra. Först i januari eller februari följande år återgäldade jag hans besök. Han bebodde då en dublett vid Svartbäcksgatan. Det var en söndagsförmiddag och ganska kallt. Huru förvånades jag icke, när jag fann min vän sittande i sitt yttre rum blåfrusen, klädd i öfverrock. Kakel-ungen var oeldad, icke en vedpinne syntes till. Hela möblemanget utgjordes af den stol, hvarpå Edvard satt, ett tarfligt bord samt en liten bokhylla med några få böcker. I det inre rummet syntes endast den uppbyggade sängen, hvori ingen tycktes hafva tillbragt natten. Jag hade aldrig kunnat

förställa mig, att han, den berömda romanförfattarinnans son, skulle ha det så fatigt. Jag fick dock snart förklaring. Edvard hade förgående dag inlåtit sig i spel med några samvetslösa ungdomar, hvilka gjort sig beryktade som spelare, och som utplundrat honom först och främst på kassa samt sedan denna tagit slut ökat sin spelvinst med hans möbler, ja till och med hans vedförråd hade »strukit i potten». Under natten hade alltsammans blifvit afhämtadt af vinnarne. Edvard syntes visserligen nedstämd, men tröstade sig helt filosofiskt och halft skämtsamt med ordspråket: »Den som ger sig i spel får tåla spelet.» Här emot opponerade jag mig på det bestämdaste. Jag underrättade mig om, hvilka roffägarna varit, och det lyckades mig förstå dessa, under hotelse af anmälan till akademisk myndighet, att till Flygare återställa mobilierna jämte hvad af veden som icke hunnit brännas. De förlorade penningarna måste dock gifvas till spillo, de utgjorde ej heller något större belopp, men blefvo för den tappande en minnesbeta att, om man är ett lamm, icke gifva sig i lek med ulfvar.

När jag vid vårterminens slut förnyade mitt besök hos Edvard Flygare, fann jag hans dublett i presentabelt skick och honom själf inbegripen i läsning af en spansk författare på originalspråket. Han begagnade därvid ingen ordbok, hvarför jag lyckönskade honom till att vara så hemmastadd i Cervantes språk. På min fråga huru han tillägnat sig denna skicklighet svarade han, att han aldrig plägade slå upp i lexika, utan endast anlita synsinnets och jämförande metod.

Det följande året befann sig upptecknaren af detta minne i Stockholm, hvarest han en förmiddag uppsöktes af Edvard Flygare, som önskade taga honom med sig, för att presentera honom för sin moder.

Carléns bodde 1 tr. upp i ett hus mitt emot dåvarande stora ingångsporten till Humlegården. Icke utan hjärtklappning vandrade jag uppför trappan, som ledde till våningen. Några ögonblick efter mitt inträde i en sal stod jag ansikte mot ansikte med fru Emelie Carlén, som infördes af sin son, genom hvilken jag nu presenterades.

Fru Carlén var vid denna tid ett par och 40 år. Med en obeskriplig vänlighet hälsade hon mig som sin sons vän, tilläggande några förbindliga ord med anledning af mitt förhållande till honom i Upsala. Min förlägenhet inför den berömda författarinnan var med ens försvunnen och jag såg i henne endast den hjärtegodmodiga och den vänliga värdinnan. Jag vågade också nu mera uppmärksamt betrakta henne och fann i henne en liten något fetlagd fru, enkelt men vårdadt klädd, brunett och liflig i alla sina rörelser. Mannen Johan Gabriel var för tillfället borta. Hon förde mig omkring i våningen och slutligen in i det allra heligaste, sitt skrifrum. Detta var ett litet kabinet med ett skrifbord af ett vanligt sybordsform och storlek; men hon behagade säga, att hon icke så ofta uppehöll sig vid detta bord, utan hade för vana att mestadels skriva liggande till sängs.

När jag beredde mig att gå, uppmanades jag att komma igen på aftonen, då jag kunde få göra bekantskap med några hennes litterära vänner. Jag tackade för den stora äran och skulle med nöje infinna mig.

Så gjorde jag ock.

Vid mitt förnyade inträde i salen hos Carléns kom värden emot mig och bad mig på sitt rättframma sätt vara välkommen, hvarefter han föreställde mig för några närvarande herrar. Af dessa må endast nämnas Morianens författare Magnus Jacob Crusenstolpe och den genom sin skrift, »Några upplysningar rörande k. teatern» af hofrätt och högsta domstol en gång dödsdömd kaptenen Anders Lindeberg. — I förmaket innanför salen hade jag att buga mig för värdinnan jämte assessorskan och fröken Crusenstolpe samt ett par andra damer. Crusenstolpe var klädd i sin på planschverk från denna tid bekanta dräkt: svart bonjour och upp till halsen igenknäppt hvit väst. — Lindeberg förekom mig som en medelålders herre af kort, men kraftfull växt med ljus, äkta nordisk ansiktstyp och lingult hår — således en komplett motsats till den mörklagde Crusenstolpe. Vid tillfället uppträdde Lindeberg i blå frack med förgyllda knappar. Fröken Crusenstolpe var en fullmognad skönhet, hvars hemland man kunde tro ligga under Andalusiens sol. Hennes tragiska slut i våra dagar har väckt berättigadt deltagande. Hon blef som bekant omkullkörd af ett på velociped framrusande telegrambud och ådrog sig i fallet skador, som vållade döden.

Herrarne voro i lifligt samspråk. Ur deras samtalsämnen påminner jag mig, att Lindeberg gent emot Crusenstolpe förfäktade åsikten, att man från svenskspråket borde bortrensa allt främmande långods.

I förmaket lifvade den utmärkta värdinnan konversationen och sörjde för undfägnaden.

Längre fram på aftonen tillställde fru Carlén en lek, i hvilken hvarje deltagare fick likna sig vid ett föremål t. ex. ett hus, ett träd, en sjö, en båt, en jägare, en fågel o. s. v. Fru Carlén gjorde själf början till en berättelse och så snart i densamma något af de anförda föremålen nämndes, skulle den, som på sin del fått detta föremåls namn, fortsätta berättelsen tills denna vidtogs af en annan person, som fått något annat af föremålen att tala för. Fru Carlén ledde gången af denna lek på ett så fyndigt sätt, att, oaktadt åtskilliga orimligheter icke kunde undvikas, hvilka naturligtvis framkallade skratt, berättelsen blef nästan en komisk novell-unge.

Alla i detta minne namngifna personer äro gångna ur tiden, så att jag med skäl kan sägas hafva hämtat bilderna ur *skuggornas värld*.

Ur notisboken.

Drottningen afreser den 1 juli till Skinnarböl vid Kongsvinger i Norge för att där tillbringa juli och augusti månader.

Kronprinsparet med söner anlände till hufvudstaden i tisdags och kommer att stanna här till lördagen.

Änkehertiginnan Stephanie från Österrike har tillbragt ett par dagar i Stockholm och härifrån aflagt besök hos kronprinsparet på Tullgarn.

Den fjärde internationella journalistkongressen håller i dagarna sitt sammanträde i Sveriges hufvudstad. Bland de hitkomna till ett antal af omkring 350 uppgående utländska pressrepresentanterna finnas ett 50-tal damer, af hvilka fem äro utsedda till delegerade i kongressen.

Af huru stor betydelse det är för hela vårt land, att det besökes af ett så stort antal utländ-

ska journalister torde ligga i öppen dag. Vi taga ock för gifvet, att de skola välkomnas af alla, som inse detta.

Teater och musik.

Kungl. operan afslöt i måndags vårsäsongen med uppförandet af den allt mer populära operan »Carmen».

Ännu en representation gifves dock, innan portarna till konsttemplet stängas, nämligen om söndag, då stor festföreställning gifves för den här samlade internationella journalistkongressens ledamöter. Programmet upptager vid denna föreställning första akten ur »Orfevs», tredje akten ur »Aida» samt tredje aktens sista tablå ur »Den bergtagna». Denna representation begynner kl. 9.

Dramatiska teatern, som på grund af utställningen utsträckt sin säsong, bjöd i måndags på ett nytt program, upptagande trenne småstycken, nämligen »Skärseld», situation i 1 akt, efter en skiss af Jules Clarétie, dramatiserad af Frank Truth; vidare »Syster Lotta», lustspel i en akt af Paul Heyse samt sist »De tillgjorda landtullorna» (*Les précieuses ridicules*), komedi i 1 akt af Molière, öfvers. af Nils Personne. De båda första styckena äro så obetydliga och intresselösa, att vi ej kunna förstå skälet till deras upptagande på spellistan. Molière's roliga komedi försvarar väl sin plats samt erhöj ock på det hela taget ett erkännansvärdt uförande. Särskildt gaf hr *Personne* en dräplig och stilfull framställning af den till markis förklädde betjänten *Mascarille*. Öfriga medspelare fyllde afven väl sina platser. Stycket väckte mycken muntherhet i den glest besatta salongen.

Svenska sängarförbundets i Amerika elitkör har kommit hit på sängarfärd till sitt gamla fädernesland. Kören, som består af 54 man under ledning af dir. *Joan R. Örtengren*, förut anställd vid k. operan härstädes, gifver konsert i den stora musikhallen vid Fredrikshof nästkommande onsdag den 30 dennes kl. 1/2 8 e. m. Värdefullt biträde lämnas af hr C. F. Lundqvist.

En lycklig på jorden.

Ur de små, obemärktas skymundan.

Förnöjsamhet och tålmod i lidandet, gudomliga strålar från den eviga kärlekens sol, måtte ni alltid finnas på vår jord för att värma kalla sinnen och lysa vägen för dem, som irra i mörkret under klagan och knot! — — —

För åtskilliga år sedan lefde i Upsala tre medelålders prästdöttrar, fröknarna Nordman eller »flickorna Nordman», som de af bekanta och vänner vanligen kallades.

De tre systrarna, Anne-Charlotte, Margret och Julia, lefde på en blygsam lifränta, som i årtal förut fått vidkännas fruktansvärda afbränningar för en yngre broders studier. Filip tog omsider sin prästexamen med mycken heder, men hans kraft var bruten, och efter några månaders tjänstgöring nedlades han på dödsbädden för att kort därpå myllas i jorden.

Det var en kväfvande sorg, som likt en boja lade sig öfver systrarnas sinnen, men Anne-Charlotte, hon som satt lam i rullstolen, löste bojan.

»Minns ni,» sade hon sakta, »att Filip sista gången talade öfver orden: »Kommer till mig, I alle, som arbeten och äro betungade...» — Nu har han kommit, han lydde ju budet, kära flickor!» Hon log genom tårar och nickade mot systrarna, som omfamnade henne och hviskade: »Gudskelof, att vi ha dig!»

Därpå gick deras lif sin jämna gång, i försakelse och förnöjsamhet. De flyttade till universitetsstaden, där de bebodde ett ljusst, trefligt rum.

De funno vänliga grannar rundt omkring sig i det fredliga huset där ute på Luthagen. Bland dem voro änkefru Örn och hennes son, kandidaten.

Herr Örn kände sig från första stunden af bekantskapen dragen till de gamla damerna med den underliga makt, som ofta tvingar skepticismen att liksom hvila ut och värma sitt frusna väsen vid en varm religiositet. De voro inga proselytmakerskor, dessa tre, de voro glada och lifliga, ja, stundom uppsluppet muntra, men det var tillika något för sinnet välgörande i den fridsamma trosstyrka, som likt en fin, vederkvikande doft utströmmade från deras personligheter.

Margret var matmodern, som gjorde uppköp

Försändes öfver många sorter. Begär pristurant. hela riket.

SPISBRÖD,

C. W. SCHUMACHER
Kongl. hofleverantör. — 17 Norrlandsgatan 17, Stockholm.

futtit jämrörliga med de engelska, fås hos de flesta speccerhandlare i hufvudstaden.
Försök!

CAKES

på torget och löste det ofta kinkiga kassaproblemet. Julia styrde och rustade i det lilla hemmet, skötte brevfaxlingen och var dessutom litterärt bildad. Hon valde böcker och läste högt, och stundom vankades till och med litet latin, hvari systrarna inhämtat någon kunskap af sin fader, prosten. Det var vanligen några af Horatii vackraste orden, men de ville ogärna röja sin anspråkslösa språkkänedom, då det lätt kunnat förefalla som prål af gamla tarfliga fruntimmer.

»Jag tycker mig se antikens folk,» sade en gång Anne-Charlotte, »ett skönhetsörstande släkte med ädla gestalter och ädelt sinnelag.»

Då hon vände sig åt sidan och såg kandidat Örn's blick med ett egendomligt uttryck hvilade på hennes eget af vattusot uppsvällda och af ett slag-anfall ytterligare vanformade ansikte, drog ett leende i hennes mungipor.

»Tycker inte kandidaten, att jag är bra ful?» frågade hon skrattande, »en riktig orangutang?»

»Åhjo, något ditåt,» medgaf kandidaten halft skämtsamt.

»Hvad är det jag alltid sagt, flickor!» utbrast hon muntert, »hör nu bara! Tänk, att man ändå kan få rätt ibland!»

»Men,» sade kandidaten med lifigt eftertryck, »om alla hade sådana ögon som ni, fröken Anne-Charlotte, då kunde de gärna få se ut som orangutangar hela högen!»

»Nej, säg icke så,» bad den sjuka allvarligt, »det är ingenting alls med mina ögon, och det vere en olycka, om alla såge ut som orangutangar.»

Hon var rädd för komplimanger, den stackars barnasjäl!

Fröken Anne-Charlotte var förlamad genom rheumatism och vattusot, hennes kropp var onaturligt uppsvälld och händerna hade alldeles förlorat sin ursprungliga form, fingrarna kunde blott obetydligt särskiljas. Trots denna stora olägenhet utförde hon beundransvärdt fina virkningsarbeten, broderier och andra vackra och nyttiga saker, hvilka försäljning åstadkom ett aktningvärdt plus i kassan.

Aldrig under dygnets ljusa del voro dessa händer sysslolösa, de arbetade i lekande fröjd, och aldrig skuggade heller ett moln denna krymp-

lings friska lynne. Hon var hemmets glada, goda ande, dess pulserande hjärta.

»Det är så roligt och gladt allting,» sade hon, »jag kan arbeta och jag kan till och med sjunga ännu, jojo men! — Jag undrar just, hur många det finns, som äro lika lyckliga som jag! Hvad tror herr Örn?»

»Det är bestämdt inte så många,» sade kandidaten med verklig öfvertygelse.

»Ja, stackars människor — om man bara på något vis kunde dela med sig!»

Hur länge Anne-Charlotte suttit i sin rullstol, fick kandidaten reda på af fröken Julia, då han en afton följde henne ut.

»Det är nu i trettio år,» upplyste Julia.

»Och hon har ständigt varit lika glad och nöjd?»

»Alltid nöjd, dock en tid icke lika glad, det hade varit en omöjlighet, det var en svår tid, då hon ådrog sig sjukdomen.»

»Får man veta, hur det gick till?»

»Gärna. Vid nitton års ålder var Anne-Charlotte förlovad med en ung tjänsteman. Hon var då en ovanligt stark flicka och bland annat duktig simmerska. En senhöstafton sänkades Karl, hennes trolofvade, som var på besök i vårt hem. Vi väntade allt oroligare. Till sist grep oss en förfärlig aning: sjön! Vi skyndade dit och kommo alldeles lagom för att se Karls båt kantra. Karl kunde ej simma. Anne-Charlotte kastade af sig tröja och klädning — det gör ju ingenting, att jag nämner det, hur skulle hon annars kunnat simma? — hvarpå hon störtade sig i vattnet. Jag begriper ännu i dag ej, hur det var möjligt, men hon fick honom i land, och han hade märkvärdigt nog intet men af det kalla badet. Men syster sjuknade, och då hennes lif ändtligen var räddadt, var hon för alltid lam.»

»Och fästmannen?»

»Han slog upp förbindelsen, emedan han ansåg sig ha så små utsikter på sin bana.»

»Lever han ännu?»

»Ja, han är numera en framstående man i samhället,» sade Julia undvikande.

Det var omöjligt för kandidaten att fråga mera, han hade hört nog. — Arma Anne-Charlotte... lyckliga ängel under korssets börda!

... Det var en söndagsförmiddag, då Margret

och Julia ämnade sig till kyrkan. Eljes ville de ogärna lämna Anne-Charlotte ensam.

»Jag ensam!» log Anne-Charlotte, som hade Wallins predikningar framför sig på knät. »Jag är aldrig ensam.» Hon pekade uppåt.

»Assessorskan?» undrade kandidaten och tittade mot taket.

»Nej, herr Örn!» sade hon och ruskade på hufvudet med ett nästan skämskt leende, »mycket, mycket högre upp...! — Jag känner mig så bra, liksom lättare och ledigare efter det där jag fått af doktorn — Sali... Sali...»

»Salipyrin kanske,» gissade kandidaten.

»Ja, något sådant var det visst — nej, adjö med er nu allihop, nu vill jag vara i fred...!»

Och i fred kom hon. Då systrarna och kandidaten återkommo, förvånade de sig genast öfver hennes orörlighet och tystnad.

Anne-Charlotte var död, af hjärtslag såsom det sedermera konstaterades. Lutad öfver predikan, satt hon med lätt sammanknäppa händer, hon såg ut som en sofvande.

»Det är egendomligt,» sade Julia några dagar efteråt »att hon just i döden fick sin långa, tysta längtan tillfredsställd: att ännu en gång kunna knäppa samman händerna, då hon bad.»

Det var verkligen så: svullnaden i hennes händer hade på ett underbart sätt lagt sig under förmiddagen före hennes död.

»Salipyrinet — troligen...» menade kandidaten fundersamt.

Margret ville icke säga något, men i sitt gamla barnsliga sinne menade hon, att det nog kunde varit något annat — det där som vi kalla bönhörelse...

Erny.

Innehållsförteckning.

Drottning Victoria. (Med porträtt). Af Anna Fleetwood-Derby. — Midsommarnatt, poem af Leif. — Vår skog, af Ad. — I Stockholm; små utställningsfunderingar och litet annat smått och godt. För Idun af Lovisa Petterkvist. Bref V. — Blomsterkort (slut fr. n:r 23) af S-m. — »Ur skuggornas värld»; några blad för Idun af Vilhelm Bäckman. III: Hos Emilie Flygare-Carlén. — Ur notisboken. — Teater och musik. — En lycklig på jorden; ur de små, obemärktas skymundan, af Erny. — Tidsfördrif.

Sidsfördrif.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Logogryf.

Det jag presterar,
Konsten serverar.
Mig man berömmar,
Stundom fördömer,
Mången förnöjer,
Sinnet upphöjer,
Örat berörer,
Kvällen tillhörer.

En mot höjden pekande.
En i vattnet »lekande»,
En till släkten hörande.
Alltid segel förande.
För den döde passande.
Sig i solen gassande.
En tillhoppa hållande.
Mycken skada vållande.
Uti vattnet fångande.
En med hornen stångande.
I ett yrke skämmande.
Stundom foten klämmande.
En i lifvet skyddande.
För en maträtt kryddande.
En på fyra gående.
En i skogen stående.
Ofta bördor dragande.
En i bibeln klagande.
Under vintern bärande.
Alltid kroppen närande.
För en kvinna klädande.
För en hungrig glädande.
Mat för vintern gömmande.
En i kokkonst dömande.
En på vägen gungande.

En på grenen sjungande.
På en vandring stödande.
Enkel rätt, men födande.
Ett för handen varande.
Mången småsak sparande.
En i luften dallrande.
Stoftpartikel, skvallrande.
Uppå hafvet skymmande.
Land på jorden skrymmande.
Färg åt kinden gifvande.
En i kapprock klifvande.
Toaletten hjälpande.
I elände stjälpande.
En i mullen rådande.
En i mörkret skådande.
Mången möbel prydannde.
En i hemmet lydande.
En i gyttna rotande.
En sin broder hotande.
En ur glaset tutande.
Hufvudordet slutande.

Moster Lisa.

Länkgåta.

Länk 1.

Till hvilket kön jag hör? Det femena,
Men har med kjolar aldrig varit prydd.
Kan heta Rosa, Ulla eller Stina.
Men skulle i salongen blifva brydd.

Länk 2.

Jag brännmärkt är — jag vill det ej förneka —
Och farligt är det att mig komma när.
Små barn, som gärna vilja med mig leka,
De ana ej att jag en »skendöd» är.

Länk 3.

Ett något som vi män skor kunna, alla —
Naturen därvid är vår pedagog —

Stafvelsegåta.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
+										+
	+									+
		+						+		
			+				+			
				+		+				
					+					

Äro orden funna, bilda bokstäfverna i de markerade rutorna en svensk konungs valspråk.

Stafvelserna äro: pul, to, pep, nit, tig, bre, run, t, ett, n, g, par, pi, du, d, fi, d, pe, me, gra, vi, o, f, r, ve, o, lu, ök, ku, op, d, gu, o, h.

De 11 orden äro: 1) Bergart, 2) mansnamn, 3) fornnordiskt kvinnonamn, 4) stor handelsstad, 5) hvad en skolflicka bör vara, 6) ett slags skrifbord, 7) en utpost, 8) roffägel, 9) stad i Finland, 10) stad i Portugal, 11) krydda.

E. O. N.

Dock mer och mindre — minst de skeptiskt kalla,
Och den som nitvinst uti lifvet drog.

Med skräck man slås, om det på dörren gläntar,
Ty döden grinar bakom dess visir.

S. L.

Länk 4.

»Hur otäckt!» — ropar du om jag generar,
När det vill fort i världen gå framåt.
»Hur skönt!» om man mig mera fint serverar,
Som Venus, Juno eller annan ståt.

Länk 5.

Om som person du vill en plats mig gifva,
Så får jag kanske uti myten rum,
Och vill min kalla skönhet du beskriiva
Din panna doppa då i hafvets skum.

Mitt hela kommer när man minst det väntar.
Men väntas ofta när det uteblir.

Lösningar.

Logogryfen: Skosula, hvaraf fås: kaos, kal, sol, oa, sloka, skal, slask, lass, ko, kossa, sal, sko, skola, al, Ola, Klas, Als, klass, lasso, Loka, klo, »lussa», sula, sluka, kol, lo, so, ukas, kula, Lukas, os, o.

Charaden: Gräshoppa.

Stjärngåtan: Solingen; 1) Reims, 2) Raumo, 3) rubel, 4) rabbi, 5) rubin, 6) rosig, 7) Rönne, 8) roman.

Namngåtan: »Mälardrottningen».

Vokalförändringståtan: han, hon, hin, hån, hyn.

Gymnastik- och Velocipedkostymer
* * Strumpor, Tröjor, Kalsonger etc. * *

* Extra beställningar & reparationer. * Vidstickningar. *
Från fabriken Bryggaregatan 3, 1 tr. upp,
andra huset från Drottninggatan.